ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 7ης Ιουλίου 2005 *

Στην υπόθεση C-383/03,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, την οποίαν υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof (Αυστρία), με απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2003, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Σεπτεμβρίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης

Ergül Dogan

κατά

Sicherheitsdirektion für das Bundesland Vorarlberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή) και P. Kūris, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο E. Dogan, εκπροσωπούμενος από τους A. Summer, N. Schertler και N. Stieger, Rechtsanwälte,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Riedl,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Tiemann,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Rozet και H. Kreppel,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6 της αποφάσεως αριθ. 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980,

σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80). Το Συμβούλιο Συνδέσεως συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963, στην Άγκυρα, από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, του E. Dogan, Τούρκου υπηκόου, και, αφετέρου, της Sicherheitsdirektion für das Bundesland Vorarlberg (διευθύνσεως ασφαλείας του Land vorarlberg) με αντικείμενο διαδικασία απομακρύνσεως από την Αυστριακή επικράτεια.

Το νομικό πλαίσιο

3 Βάσει του άρθρου 6, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 1/80:

«1. Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 περί ελεύθερης προσβάσεως των μελών της οικογενείας του στην απασχόληση, ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους:

— εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί ένα έτος, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, ανανεώσεως της ισχύουσας αδείας εργασίας του στον ίδιο εργοδότη, αν εξακολουθεί να κατέχει θέση εργασίας·

— εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τρία έτη, και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, να αποδεχθεί, κατ' επιλογή του, άλλη προσφορά εργασίας, στο ίδιο επάγγελμα, που του γίνεται υπό συνήθεις συνθήκες από άλλο εργοδότη και έχει καταγραφεί από τις υπηρεσίες απασχολήσεως του οικείου κράτους μέλους·

— εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη, έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους.

2. Οι ετήσιες άδειες και οι μικρής διάρκειας απουσίες λόγω ασθενείας, μητρότητας ή εργατικού ατυχήματος εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως. Οι περίοδοι ακούσιας ανεργίας δεόντως διαπιστωμένες από τις αρμόδιες αρχές και οι απουσίες λόγω μακράς ασθενείας, χωρίς να εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως, δεν θίγουν τα δικαιώματα που έχουν αποκτηθεί βάσει της προηγουμένης περιόδου απασχολήσεως.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 7 της εν λόγω αποφάσεως:

«Τα μέλη της οικογενείας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, στα οποία έχει επιτραπεί να ζήσουν μαζί του,

— εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί τρία τουλάχιστον έτη και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούνται να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας·

— εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί πέντε τουλάχιστον έτη, έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα.

Τα τέκνα Τούρκων εργαζομένων που έχουν ολοκληρώσει την επαγγελματική τους κατάρτιση εντός της χώρας υποδοχής μπορούν, ανεξαρτήτως της διαρκείας διαμονής τους στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας εντός αυτού, υπό τον όρο ότι ο ένας από τους γονείς έχει ασκήσει νόμιμη εργασία επί τρία τουλάχιστον έτη εντός του εν λόγω κράτους μέλους.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αυτής αποφάσεως:

«Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

6 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο E. Dogan, γεννηθείς το 1948, προσβάλλει απόφαση μόνιμης απαγορεύσεως παραμονής του εντός της αυστριακής επικράτειας την οποίαν εξέδωσε, στις 24 Μαΐου 2000, η Sicherheitsdirektion für das Bundesland Vorarlberg.

7 Κατά τον χρόνο εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, ο ενδιαφερόμενος κατοικούσε στην Αυστρία από 27ετίας περίπου και είχε νομίμως εργασθεί εκεί επί σειρά ετών. Είναι έγγαμος και πατέρας 4 τέκνων. Το 1975/76, επιτράπηκε στην οικογένειά του να ζήσει μαζί του στο κράτος μέλος υποδοχής.

8 Έχοντας διαπράξει σοβαρό ποινικό αδίκημα, ο E. Dogan τέθηκε υπό κράτηση στις 10 Αυγούστου 1998 και καταδικάστηκε, με απόφαση της 9ης Μαρτίου 1999, σε στερητική της ελευθερίας ποινή τριών ετών, την οποίαν εξέτισε πλήρως.

9 Η επίδικη απόφαση στηρίζεται στην ποινική αυτή καταδίκη. Συγκεκριμένα, δυνάμει του άρθρου 36 του αυστριακού νόμου περί αλλοδαπών (BGBl. I, 1997/75), η παραμονή αλλοδαπού μπορεί να απαγορευθεί εάν αυτός καταδικάσθηκε από εθνικό δικαστήριο σε ποινή φυλακίσεως άνω των τριών μηνών χωρίς αναστολή. Ο E. Dogan υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Αυστρία, δεδομένου ότι δεν αναγνωρίστηκε ανασταλτικό αποτέλεσμα στην προσφυγή που άσκησε κατά της αποφάσεως μόνιμης απαγορεύσεως της παραμονής του.

10 Το αιτούν δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο ενδιαφερόμενος, πριν τεθεί υπό κράτηση, είχε αποκτήσει τα δικαιώματα που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, καθόσον είχε εργασθεί νομίμως και αδιαλείπτως πέραν των τεσσάρων ετών στην Αυστρία.

11 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται μήπως ο E. Dogan απώλεσε τα δικαιώματα αυτά λόγω της φυλακίσεώς του. Συναφώς, θέτει το ερώτημα μήπως, κατόπιν της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 2000, C-340/97, Nazli (Συλλογή 2000, σ. I-957), πρέπει να θεωρηθεί ότι όχι μόνον η προσωρινή κράτηση, αλλά και, γενικότερα, κάθε στερητική της ελευθερίας ποινή, ακόμη και εάν είχε σημαντική χρονική διάρκεια, όπως εν προκειμένω μία τριετία, δεν αποτελεί παρά πρόσκαιρη διακοπή της εντάξεως του Τούρκου εργαζομένου στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, η οποία δεν θίγει τα δικαιώματα που απέκτησε ο ενδιαφερόμενος, εφόσον αυτός επανεύρει μισθωτή εργασία εντός εύλογου χρόνου από την αποφυλάκισή του ή μήπως, αντιθέτως, η μη άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας, λόγω ποινικής καταδίκης και φυλακίσεως, αποτελεί περίπτωση μη «ακούσιας» ανεργίας, κατά την έννοια του άρθρου 6,

παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, της αποφάσεως 1/80, με το σκεπτικό ότι οφείλεται σε υπαίτια συμπεριφορά του ενδιαφερομένου, επιφέρουσα, κατά συνέπεια, την απώλεια των δικαιωμάτων των οποίων απολαύει ήδη ο εργαζόμενος.

12 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgerichtshof, κρίνοντας ότι για την επίλυση της διαφοράς απαιτείται ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 [...] την έννοια ότι ένας Τούρκος υπήκοος χάνει τα δικαιώματα, τα οποία του απονέμει το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση [της εν λόγω αποφάσεως], εάν, προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, φυλακισθεί για διάρκεια τριών ετών;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

13 Προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο ερώτημα αυτό, επιβάλλεται εκ προοιμίου η υπόμνηση ότι από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 προκύπτει ότι, σε αντίθεση προς την πρώτη και δεύτερη περίπτωση αυτής της διατάξεως, που απλώς προβλέπουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο Τούρκος υπήκοος που εισήλθε νομίμως στο έδαφος κράτους μέλους και έλαβε άδεια να εργασθεί εκεί μπορεί να ασκήσει τις δραστηριότητές του εντός του κράτους μέλους υποδοχής, εξακολουθώντας να εργάζεται στον ίδιο εργοδότη μετά το πρώτο έτος νόμιμης εργασίας (πρώτη περίπτωση) ή αποδεχόμενος, μετά τρία έτη νόμιμης εργασίας και υπό την επιφύλαξη της προτεραιότητας των εργαζομένων που είναι υπήκοοι των κρατών μελών, άλλη προσφορά εργασίας από άλλον εργοδότη

στο ίδιο επάγγελμα (δεύτερη περίπτωση), δυνάμει της τρίτης περιπτώσεως της ίδιας διατάξεως παραχωρείται στον Τούρκο εργαζόμενο όχι μόνον το δικαίωμα να αποδεχθεί προϋφιστάμενη προσφορά εργασίας αλλά και το ανεπιφύλακτο δικαίωμα να αναζητήσει και να ασκήσει οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα, την οποία επιλέγει ελευθέρως ο ίδιος (βλ. τις αποφάσεις της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-171/95, Tetik, Συλλογή 1997, σ. I-329, σκέψη 26, και Nazli, προπαρατεθείσα, σκέψη 27).

14 Αφενός, σχετικά με τη νομική θέση Τούρκου εργαζομένου ο οποίος, όπως ο E. Dogan, έχει αποκτήσει εντός του κράτους μέλους υποδοχής, κατόπιν τετραετούς νόμιμης εργασίας, το δικαίωμα για «ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του» εντός αυτού του κράτους, δυνάμει της ως άνω τρίτης περιπτώσεως, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως αποφανθεί ότι όχι μόνον ο ενδιαφερόμενος αντλεί απευθείας από την απόφαση 1/80, λόγω του άμεσου αποτελέσματος της ανωτέρω διατάξεως, ατομικό δικαίωμα ως προς την εργασία, αλλά, επιπλέον, η πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος αυτού προϋποθέτει κατ' ανάγκη την ύπαρξη αντίστοιχου δικαιώματος παραμονής, το οποίο είναι ανεξάρτητο από το εάν εξακολουθούν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις κτήσεως των εν λόγω δικαιωμάτων (βλ. τις αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, Sevince, Συλλογή 1990, σ. I-3461, σκέψεις 29 και 31· της 16ης Δεκεμβρίου 1992, C-237/91, Kus, Συλλογή 1992, σ. I-6781, σκέψη 33· Tetik, προπαρατεθείσα, σκέψεις 26, 30 και 31, καθώς και Nazli, προπαρατεθείσα, σκέψη 28 και 40· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, όσον αφορά το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, τις αποφάσεις της 16ης Μαρτίου 2000, C-329/97, Ergat, Συλλογή 2000, σ. I-1487, σκέψη 40, και της 11ης Νοεμβρίου 2004, C-467/02, Cetinkaya, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 31, και, όσον αφορά το άρθρο 7, δεύτερο εδάφιο, της ίδιας αποφάσεως, τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-355/93, Eroglu, Συλλογή 1994, σ. I-5113, σκέψη 20, και της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-210/97, Akman, Συλλογή 1998, σ. I-7519, σκέψη 24).

15 Πράγματι, μόνο για το στάδιο γενέσεως των δικαιωμάτων, τα οποία διευρύνονται σταδιακά ανάλογα με τη διάρκεια της νόμιμης έμμισθης δραστηριότητας, προβλέπονται δε με τις τρεις περιπτώσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, και, επομένως, μόνο για τις ανάγκες πρόσμετρήσεως των διαφόρων περιόδων απασχολήσεως που είναι προς τούτο αναγκαίες, η παράγραφος 2 του αυτού άρθρου προβλέπει τις συνέπειες που έχουν, επί των περιόδων αυτών, οι διάφορες αιτίες διακοπής της εργασίας (βλ., υπ' αυτό το πνεύμα, τις αποφάσεις της 6ης Ιουνίου 1995, C-434/93, Bozkurt, Συλλογή 1995, σ. I-1475, σκέψη 38· Tetik, προπαρατεθείσα, σκέψεις 36 έως 39, και Nazli, προπαρατεθείσα, σκέψη 40).

16 Αντιθέτως, από τη στιγμή που ο Τούρκος εργαζόμενος πληροί τις προϋποθέσεις της τρίτης περιπτώσεως του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 και, ως εκ τούτου, απέκτησε το ανεπιφύλακτο δικαίωμα, το οποίο προβλέπει η διάταξη αυτή, να έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του, καθώς και το δικαίωμα παραμονής που απορρέει εξ αυτού, η παράγραφος 2 αυτού του άρθρου δεν έχει πλέον εφαρμογή.

17 Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς την άποψη που υποστηρίζουν η Αυστριακή και η Γερμανική Κυβέρνηση, η ερμηνεία των δικαιωμάτων τα οποία απονέμει η τρίτη περίπτωση του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 δεν μπορεί να εξαρτάται από το γεγονός ότι η παράγραφος 2 αυτού του άρθρου δεν περιλαμβάνει μνεία της φυλακίσεως. Ομοίως, δεν ασκεί επιρροή το επιχείρημα, το οποίο προέβαλαν οι κυβερνήσεις αυτές, ότι ο Τούρκος εργαζόμενος ευθύνεται για την απουσία του από την αγορά εργασίας κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού του σε σωφρονιστικό κατάστημα, οπότε η περίοδος ανεργίας, συνεπεία του εγκλεισμού αυτού, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «ακούσια» κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 6, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος.

18 Αφετέρου, κατά τη νομολογία, προκειμένου να μην καταστούν άνευ περιεχομένου τα δικαιώματα που ο Τούρκος εργαζόμενος αντλεί από το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αφορά μόνον την παροχή εργασίας, αλλά απονέμει στον ενδιαφερόμενο, που είναι ήδη ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, ανεπιφύλακτο δικαίωμα εργασίας, το οποίο συνεπάγεται κατ' ανάγκη το δικαίωμά του να παύσει να ασκεί μια επαγγελματική δραστηριότητα για να αναζητήσει κάποια άλλη, την οποία μπορεί να επιλέξει ελεύθερα (απόφαση Nazli, προπαρατεθείσα, σκέψη 35). Πράγματι, σε αντίθεση προς την πρώτη και τη δεύτερη περίπτωση της διατάξεως, η τρίτη περίπτωσή της δεν προϋποθέτει κατ' αρχήν την αδιάλειπτη παροχή εργασίας.

19 Το Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι ο εν λόγω Τούρκος εργαζόμενος έχει το δικαίωμα να διακόψει προσκαίρως την εργασιακή του σχέση. Παρά τη διακοπή, εξακολουθεί να ανήκει στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, κατά τον ευλόγως αναγκαίο χρόνο για την εξεύρεση άλλης έμμισθης δραστηριότητας. Επομένως, μπορεί να ζητήσει παράταση της ισχύος της άδειας παραμονής του εντός του κράτους αυτού, προκειμένου να εξακολουθήσει να κάνει χρήση του δικαιώματός του για ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του, υπό την προϋπόθεση ότι αναζητεί πράγματι νέα θέση εργασίας και, ενδεχομένως, τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως προς εξεύρεση άλλης θέσεως εντός εύλογου χρόνου (βλ., υπ' αυτό το πνεύμα, τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Tetik, σκέψεις 30, 31, 41, 46 και 48, καθώς και Nazli, σκέψεις 38 και 40).

20 Η προεκτεθείσα ερμηνεία, η οποία έχει ως βάση το σύστημα που τέθηκε σε εφαρμογή με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 και την πρακτική αποτελεσματικότητα των δικαιωμάτων εργασίας και παραμονής, τα οποία παρασχέθηκαν στον Τούρκο εργαζόμενο από την τρίτη περίπτωση της διατάξεως αυτής, πρέπει να γίνει δεκτή, ανεξαρτήτως του λόγου απουσίας του ενδιαφερομένου από την αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, εφόσον η απουσία αυτή έχει προσωρινό χαρακτήρα.

21 Στην περίπτωση που, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, η μη άσκηση δραστηριότητας οφείλεται σε εγκλεισμό του εργαζομένου σε σωφρονιστικό κατάστημα, η φύση του εγκλεισμού αυτού δεν ασκεί, κατ' αρχήν, επιρροή, εφόσον η απουσία του εν λόγω Τούρκου υπηκόου από την αγορά εργασίας έχει περιορισμένη διάρκεια.

22 Επομένως, όπως προκύπτει από την απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, C-482/01 και C-493/01, Ορφανόπουλος και Oliveri (Συλλογή 2000, σ. I-5257, σκέψη 50), η λύση, η οποία έγινε δεκτή με την προπαρατεθείσα απόφαση Nazli, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει εφαρμογή μόνο στις ιδιαίτερες περιστάσεις της εν λόγω υποθέσεως, οι οποίες συνίστανται στο γεγονός ότι ο εν λόγω εργαζόμενος τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση που διήρκεσε πλέον του έτους, ακολούθως δε καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή της οποίας η εκτέλεση ανεστάλη εξ ολοκλήρου. Αντιθέτως, η ίδια λύση μπορεί να εφαρμοσθεί πλήρως, ένεκα της ταυτότητας των λόγων, στην περίπτωση προσωρινής απουσίας από τη νόμιμη αγορά εργασίας λόγω της εκτίσεως ποινής φυλακίσεως χωρίς αναστολή. Ειδικότερα, το γεγονός ότι, λόγω του εγκλεισμού του σε σωφρονιστικό κατάστημα, ο ενδιαφερόμενος εμποδίζεται, έστω και για μεγάλο χρονικό διάστημα, να εργασθεί

δεν ασκεί επιρροή, εφόσον δεν αποκλείει μεταγενέστερη συμμετοχή του ενδιαφερομένου στον ενεργό επαγγελματικό βίο.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, εξαιρέσει της περιπτώσεως που ο ενδιαφερόμενος έπαυσε οριστικά να ανήκει στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής επειδή, αντικειμενικά, δεν είναι πλέον πιθανό να επανέλθει στην αγορά εργασίας ή επειδή έχει υπερβεί τον εύλογο χρόνο αναζητήσεως νέας έμμισθης δραστηριότητας μετά το πέρας της φυλακίσεώς του, οι εθνικές αρχές δεν μπορούν να περιορίσουν τα δικαιώματα, τα οποία αυτός αντλεί από το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, όσον αφορά την απασχόληση και την παραμονή, παρά μόνο βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Nazli, σκέψη 44).

24 Συναφώς, πρέπει να προστεθεί ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, απέλαση δυνάμει της τελευταίας αυτής διατάξεως μπορεί να αποφασισθεί μόνον εάν η ατομική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου ενέχει συγκεκριμένο κίνδυνο νέων σοβαρών διαταράξεων της δημόσιας τάξεως. Επομένως, το μέτρο αυτό δεν μπορεί να διαταχθεί αυτομάτως κατόπιν ποινικής καταδίκης και με σκοπό τη γενική πρόληψη (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Nazli, σκέψεις 61, 63 και 64).

25 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι Τούρκος υπήκοος, ο οποίος έχει δικαίωμα ελεύθερης προσβάσεως σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, >δεν εκπίπτει του δικαιώματος αυτού λόγω της μη ασκήσεως δραστηριότητας κατά τον χρόνο του εγκλεισμού του σε σωφρονιστικό κατάστημα, ακόμη και επί σειρά ετών, εφόσον η απουσία του από τη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής έχει απλώς προσωρινό χαρακτήρα. Τα δικαιώματα, τα οποία η διάταξη αυτή απονέμει στον ενδιαφερόμενο όσον αφορά την εργασία και, συνακόλουθα, την παραμονή, δεν μπορούν να περιορισθούν παρά μόνο για λόγους δημόσιας τάξεως, δημόσιας

ασφάλειας και δημόσιας υγείας, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της αυτής αποφάσεως, ή εκ του λόγου ότι ο ενδιαφερόμενος Τούρκος υπήκοος έχει υπερβεί τον εύλογο χρόνο αναζητήσεως νέας έμμισθης δραστηριότητας μετά την αποφυλάκισή του.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει, ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν για την υποβολή παρατηρήσεων στο Δικαστήριο, πέραν των εξόδων των εν λόγω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Τούρκος υπήκοος, ο οποίος έχει δικαίωμα ελεύθερης προσβάσεως σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, δεν εκπίπτει του δικαιώματος αυτού λόγω της μη ασκήσεως δραστηριότητας κατά τον χρόνο του εγκλεισμού του σε σωφρονιστικό κατάστημα, ακόμη και επί σειρά ετών, εφόσον η απουσία του από τη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής έχει απλώς προσωρινό χαρακτήρα.

Τα δικαιώματα, τα οποία η διάταξη αυτή απονέμει στον ενδιαφερόμενο όσον αφορά την εργασία και, συνακόλουθα, την παραμονή, δεν μπορούν να περιορισθούν παρά μόνο για λόγους δημόσιας τάξεως, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της αυτής αποφάσεως, ή εκ του λόγου ότι ο ενδιαφερόμενος Τούρκος υπήκοος έχει υπερβεί τον εύλογο χρόνο αναζητήσεως νέας έμμισθης δραστηριότητας μετά την αποφυλάκισή του.

(υπογραφές)